

ската дума Kotze, отгдѣто и Kotzenmacher = абаджия. Поржчикѣ на едро ставали въ ханове „маази“, а такива ханове имало само край сегашния площадъ „Х. Димитъръ“, 5—6 или всичко 10 презъ 1642 г., и около 30—40 „маази“ при „Аба-пазаръ“. Годишно идвали въ Сливенъ 300—400 търговци за аби отъ разни краища. Абитѣ обикновено се предавали *овалени* и *навити* на „топѣве“ отъ по 2—3 ски единия. Презъ време на по-добъръ „алъшъ-веришъ“ отъ Сливенъ се превозвали за югъ по-вече отъ 100,000 топа, които смѣтнати по 70 гроша срѣдно, възлизали на годишенъ сливенски износъ — 1,500,000 леза само отъ „ямурлуци“. Най-много сж се харчели сивитѣ ямурлуци (съ цвѣтъ като камилски косъмъ — *дѣве туюю*), следъ това чернитѣ и червенитѣ. Отъ тѣхъ сж правили *котури*, горни врѣхни дрехи („абички“) и т. н., а особно сж служили за обмундироването на турската войска. „Ямурлукъ“ е турско и излиза отъ първобитната врѣхна дреха на скотовѣдцитѣ, която имъ служи на полето или по „кѣра“, и за завиване и за легло. Етимоложки „ямурлукъ“ излиза отъ ямуръ = дъждъ, — дреха за предпазване отъ дъждъ (дъждникъ).

Мѣстото, гдето всѣка домакиня излагала изработенитѣ въ иейната кжца — фабрика, срѣдно 10—20 топа „ямурлуци“, е било площада и до днесъ наричанъ „Аба-пазаръ“.¹⁾

Вънъ отъ изработването на разни платове въ Сливенъ познати съ общото име *аба*, и служащи за облекла, тукъ сж се фабрикували — други вълнени произведения, прочути изъ цѣлата турска империя подъ името сливенски *кебета*.²⁾ Подъ това име се разбиратъ разни *губери*, малки и голѣми, пѣстри и „дюзъ“ (обикновено сиви и черни). Малкитѣ *губерчета*, служещи най-вече за деца, се наричали *гунки* (може да е отъ тракоилирийското гуня, както се нарича и до днесъ вълнатата врѣхна дреха на каракачанитѣ.³⁾

Вънъ отъ тия *губери*, служещи най-вече за завиване, тукъ се приготвявали разни *чѣрги*, по подобие на килимитѣ,

¹⁾ Въ 1829 г. поручикъ Eneholm (Notices sur les villes etc., Petersbourg, 1830) пише, че въ Сливенъ фабрикували най-мече платове отъ тефтикъ аба, плѣстина (кечѣ), които били много цѣнени въ цѣла Турция fort estimés dans toute la Turquie).

²⁾ Думата *кебе* не е турска, а ще е албанска и влѣзла у българитѣ още въ стари години. Подъ името *кебе* отначало се е разбирало само платъ или дреха, направена отъ *козина*, както сж каракачанскитѣ *гуни*. Въ нѣкои мѣста *кебе* се произнася *кепе*. Въ Разложкото, село *Годлево* се пѣе българска пѣсенъ за „хайдушко *кепе* реснато“ (като нашенски ямурлукъ, само че не отъ аба, а отъ козина, съ дълги ресни — *реснато*).

³⁾ Евлия Челеби, който миналъ презъ Сливенъ въ 1652 г. ето що пише за сливенскитѣ *кебета*: „Едно отъ прочутитѣ индустриени произведения на тоя градъ е *кебето*, което се казва „ямболско кебе“, обаче